

„Prefer să mor în mocirlă într-o Românie Mare decât să mor în paradisul unei Românie mici.”

- Ion Antonescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul XII

Numărul 653

27 dec. 2023 - 2 ian.

2024

Creând premisele a orice altceva pentru ziua de mâine a lumii, dar nu pentru asigurarea păcii...

Cezar Adonis
Mihalache

Nici măcar nu contează cum se numesc rebelii din Marea Roșie... Nici felul sau pe ce parte a capului își poartă eșarfele... Poate doar dacă au îngheșuite pe sub ele și niște „kippe”... Poate... Pentru că nu rebelii houthi din Yemen sunt importanți aici... Ei sunt doar un factor de creare și declanșare a unor justificări și strategii de

poate deja ca „fructificare” de pânzele aruncate de Statele Unite pe alte linii și fronturi), cu o Uniune Europeană servilă aceluiași „unchi Sam”, până acolo încât a devenit și principalul factor de negare a rolului singurului organism mondial ce ar fi trebuit să gireze tratativele, pacturile, pacea (ONU), SUA se poziționează în forță și pe conturul a ceea ce ar putea deveni o nouă strategie de control a mărilor (și oceanelor).

sensibile de pe mările și oceanele lumii, și poate și fluvii (!), anticipând apariția a altor „rebeli”, vom avea viziunea următoarelor focare de război necesare următoarelor sfere de influențe. De control și influențe...

Iar poziția Spaniei ar trebui să ne atragă și nouă atenția asupra unui lucru... Girarea în continuare a strategiei militare a Mării Negre sub același „acoperământ” (e drept, aici nu avem dubii, de turbane,

reașezare a unor sfere de influență și control ca „porți” și trasee viitor maritime... Sunt folosiți exact în felul inserțiilor „tranșelor” cu migrantii asaltând, și agresând pe contingente, Europa, pentru a justifica noi și noi politici geostrategice și militare a unui viitor imediat... Create pentru orice altceva, dar nu pentru a apăra și proteja... Cel puțin, nu Europa... Și nu, Spania nu este singura care a sesizat că este ceva în neregulă cu uriașa coaliție de state grupate sub sceptrul noului vechi... Același „jandarm mondial” întinzând pânzele unor noi zone de război, acum și peste linii maritime, pentru crearea și asigurarea a noi sfere de control... Pentru că, în fapt, sub aparența scutului girat de Statele Unite pentru „apărarea traficului maritim împotriva atacurilor rebelilor houthi din Yemen”, a securității navelor comerciale (dar mai ales militare, nu?) din Marea Roșie, se află un plan geostrategic bine conturat... Cu o Rusie îngheșuită într-un colț de lume sub pretextul agresiunii sale inițiale (depășită

În fond, pentru a combate atacurile rebelilor houthi din Marea Roșie nu este nevoie de o forță militară angrenând 20 de țări, nu?!... Dar pentru a pune puterea decizională în mâinile unei singure puteri, încercând să rămână singura superputere contând, da!, ai nevoie și de statele membre UE, care, acceptând să se grupeze sub steagul SUA, în loc de cel al Uniunii Europene, contribuie practic la stabilirea unui, nu următor, ci aceluiași jucător important de mâine.

Spania a avut curajul să spună, fie și cu perdea, aceste lucruri... Dar probabil doar atât va conta „intervenția” ei... Și nu faptul că, girând intervenția militară a coaliției din Marea Roșie sub umbrela SUA, se creează un alt precedent de intervenție pe oricare dintre măriile lumii... Și nimeni nu ascultă strigătul de avertizare al Spaniei, faptul că, adunând atâtea forțe militare într-un singur loc, se creează premisele a orice altceva pentru ziua de mâine a lumii, dar nu pentru asigurarea păcii... Pentru că, privind în viitor punctele

eșarfe sau kippe!) al aceluiași veșnic provocator „unchi Sam” se poate constitui pe termen lung doar într-una dintre mutările de forță și control prevăzută în aceeași posibilă strategie... Și ar trebui să ne întrebăm ce vom face, de exemplu, în clipa în care Rusia, care nu pare deloc înfrântă în regruparea sa industrială militară, nici în crearea de coaliții cu țările arabe, va decide să-și impună și ea punctul de vedere ca putere, totuși, mondială? Pentru că acordurile UE de sugrumare industrial-economică a Rusiei, dictate meticolos de către Statele Unite, nu vor ține la nesfârșit... Și nu vor avea cum să îngenuncheze o putere care poate funcționa singură, prin ea însăși, atât la nivelul piețelor de desfacere, dar și ca mers, fie și mai împleticit, a propriei economii...

Europa, fecioară... Aluneci de pe coama lui Zeus într-o aiureală...?

Petre
Jipa

Fecioara frumoasă răpită de Zeus, se numea Europa. Legenda spune că a fost dusă pe coastele însorite ale Siciliei și a făcut Europeanii, dar parcă acei europeni din osul marelui Zeus astăzi nu se mai regăsesc. Europa este una dintre cele mai dezvoltate regiuni economice ale lumii, sau a fost, deși există diferențe semnificative între țări și regiuni. Înainte de apariția pandemiei de COVID-19, majoritatea țărilor europene se confruntau cu o creștere economică moderată și constantă. Cu toate acestea, efectele pandemiei au determinat o scădere semnificativă a activității economice în 2021, urmată de o redresare în 2022. Este posibil ca această redresare să continue în anii următori, deși ritmul va varia în funcție de evoluția pandemiei și de politica economică aplicată în fiecare țară. Rata șomajului a crescut semnificativ în multe țări europene în timpul pandemiei, ca urmare a restricțiilor impuse și a reducerii activității economice. Dar odată cu redeschiderea economiilor și stimulentele guvernamentale aplicate în unele țări, șomajul poate începe să scadă treptat în următorii ani. Timpul de revenire la nivelurile pre-pandemie poate varia între țări. La noi, orice zbor cu avionul de lux este sinergic și caduc. Sinergia faptelor clamată de un fost președinte, astăzi aterizează la Sibiu pentru a-și ridica investiția pe culmile cerului. Inflația este un factor cheie pentru economia europeană. În 2023, unele țări europene au înregistrat o creștere moderată a inflației, în special datorită majorărilor de preț pentru alimente și energie. Este posibil ca această tendință să se mențină și în 2024, însă nivelul și impactul inflației pot varia între țări și regiuni.

Europa are o economie puternic orientată spre comerțul exterior și investiții străine. În timp ce pandemia a afectat fluxurile globale de comerț și investiții, acesta se așteaptă să revină la niveluri mai apropiate de normal în următorii ani, cu menționarea că există riscuri și incertitudini legate de evoluția pandemiei și de politicile comerciale și război. Politica economică este gestionată de către fiecare stat european individual, dar și de Uniunea Europeană (UE) în ansamblu, dar ansamblul este relativ prin politici și reglementări coordonate. Integrarea europeană continuă să fie o prioritate în Europa, iar inițiativele de coop-

erare între statele membre ale UE, cum ar fi Fondul de Redresare și Reziliență, sunt menite să sprijine redresarea economică. Dar aceasta se poate întâmpla doar în Europa ideală, probabil așa cum a văzut-o Zeus când a răpit-o din Tyr. Am răsfoit cartea „Artizanul schimbării”. Acolo am găsit un pasaj interesant în articolul „Noua eră prin erată...” „Reînvierea trecutului și reînțoarcerea la feudalism: paltonul aruncat pe capotă, ușile ce sunt deschise de noii sclavi re-înviați din negura istoriei, fac legătura cu lumea lui Urmuz. Semnificațiile duc spre o simbolică a urâtului, Urmuz și „Pagini bizare” sau paginile bizare ale istoriei noastre contemporane: Boia așezat pe suncană, Plesu trăgând un fum din filosofia „liceană” unde chiar și „...aia” devine respirabilă dar nu reversibilă. E drept, nici povestea lui Urmuz nu ne vorbește despre căsătoria bizară dintre Stamate și pălnie, cum nici poema domnului Cărtărescu nu pomeneste nimic despre iubirea dintre gaura din perdea și Dacia crem. Dacă lumea lui Urmuz descăleca în lumea abstractă, în lumea aceasta reală, domnul Cărtărescu ne spune: chiuvelele iubesc stele galbene din colțurile geamurilor, iar găurile din perdea pot iubi superbe dacia crem. Minuni adunate și întrupate în spirit de conspirațiune, sau „constipațiune” veleitară: Stamate se poate iubi cu pălnea în lumea lui Urmuz, dar în lumea lui Kafka unde: „Un nebun, este un nebun. Doi nebuni, sunt doi nebuni. O sută de nebuni sunt deja un partid politic”. Sau Gregor Samsa poate fi prefăcut într-o gașganie. Tabloul acela al lui Octav Băncilă „Iobag în fuga” îl revăd pe retina ochilor mei. Țăranul român care a înțeles că orice națiune trebuie să aibă propriul său stat unitar privit drept cadru de conservare a corpului național. Iar fiecare individ compune acest corp. Să-mi fie iertată îndrăzneala, dar prin această schimbare și prin reversibilitatea lumii, iobagul acela se transformă din punctul meu de vedere în: iobag(ă) în fugă celui care a modificat cu bună știință istoria pentru a o face atractivă noilor boieri politici ce se trag din pătura burgheziei proletare”. Știu, nimeni nu poate să ne ia dreptul de a fi cetățeni Europeni, chiar dacă „ai noștri ca brazilii” defrișați de o firmă din altă uniune o dorește. Dar să fim sănătoși și să fie pace, sigur noi o să plantăm brazilii la locul lor.

Armata, pensionarii militari și „prietenii” lor...

Marin
Neacșu

Armatele naționale ale țărilor mai mici sau mai mari au avut întotdeauna „prietenii” care le-au păscut. Armatele „pretine”: Încă după timpul cuceririi romane, s-a introdus conceptul de „armată prietenă” care să „ajute” țările mici dar bogate, să „supraviețuiască”. Romanii, considerați de unii „madăr” sau „fadăr” ai poporului român, de alții cuceritori, de alții binefăcători iar de alții pur și simplu dușmani, după cucerirea unei părți a Daciei lui Burebista au început să „reconstruiască” teritoriul ocupat, construind drumuri și castre, pasămite pentru a apăra populația împotriva năvălirilor barbare. De fapt scopul era întărirea ocupației, apărarea propriilor garnizoane (eufemism folosit pe vremuri, pentru a nu spune baze militare) împotriva năvălitorilor, dar și a cetelor de daci liberi care nu se lăsau păcăliți de „propaganda” armatelor „pretine”, dar mai ales protejarea convoaielor de miere, sare și aur, fete și flăcăi care luau drumul Romei secătuită de războaie externe și interne. Mai târziu aceleași bunuri erau direcționate către Istanbul, Viena, Moskova, iar acum Kiev, Viena, Washington și altele. Dacă romanii ar fi fost descoperit motorul am fi avut un mare castru roman și la Ploiești, Petrolidava. Nu este deloc întâmplător faptul că au ocupat exact partea din fostul regat dac, care conținea ceea ce îi interesa. Roma a chefulit 100 de zile cu aurul și argintul luat din Dacia și a mai supraviețuit 300 de ani. Faptul că pe romani i-au interesat resursele Daciei și nu „democrația” și bunăstarea dacilor, așa cum au pretins imperiile care au ocupat de-a lungul istoriei vechea Dacie, este demonstrat și de marea retragere aureliană când Roma a uitat de Dacia pentru că ea însăși era în pericol, apăruseră goții la granițele imperiului și imperiul deja nu mai putea fi apărat. Retragerea Aureliană a prevestit de fapt începutul sfârșitului imperiului Roman. După Roma, au urmat alte imperii care au venit să ne ajute. Toate, pe lângă jaf au urmărit destrămarea statului dar în primul rând a armatei, pentru că o țară care are armată proprie se poate apăra împotriva oricui, e adevărat o perioadă mai mică sau mai

mare, cu mai mult sau mai puțin succes, în funcție de conducătorii ei. Dar toate imperiile au urmărit slăbirea capacității de apărare proprii a teritoriilor ocupate sau „aliate”. Asta în numele prieteniei. Turcii în Moldova și Valahia în mod special, polonii în Moldova și uneori și Transilvania, austriecii în Transilvania și o scurtă perioadă și Oltenia și Banat, au avut grijă să își aducă propriile trupe pentru a „ajuta” și apăra domniile și domnitorii înscăunați de ei. Așa s-a întâmplat secole de-a rândul, așa se întâmplă și astăzi. Astăzi avem „castre” la Kogălniceanu, Deveselu, Câmpia Turzii, Tîrgu Mureș, Sibiu, Cincu, București, și toate pentru „binele nostru”. Armata națională a devenit o caricatură a ceea ce era sau ar trebui să fie, se plătesc bani grei pentru „dotarea” ei, dar dotarea nu se vede așa cum nu se mai văd nici banii dați pe minciuni, iar trupele sunt sub pragul supraviețuirii. Un șofer al unui parlamentar, câștigă mai bine decât un mecanic conductor și are perspective mult mai luminoase, poate ajunge la rândul lui Senator, în funcție de cum a umplut portbagajul șefului și cum a lipit afișele la alegeri, dar un mecanic conductor va muri.

Așadar, direct sau indirect, dușmani sau aliați, militarii străini sunt primii atentatori la securitatea unei țări și cei mai buni „prietenii” ai militarilor autohtoni, pentru că pe lângă banii cheltuiți cu întreținerea lor, se creează falsa credință/iluzie că „are cine să ne apere”.

Boierii căftăniți... A doua categorie de „prietenii” ai armatei o constituie boierii căftăniți, cei care constituiau și constituie și azi „divanul domnesc” recte Parlamentul și guvernul. Aceștia au avut și au așa o dragoste pentru armata țării adică cea națională, formată din localnici pregătiți din timp, cu simbrie sau soldă „domnească” sau nu, „armata de strânsură”(adică rezerviștii), au fost întotdeauna prin grija boierilor, ținute în sărăcie, neechipate, nehrănite. Boierii însă își țineau pe lângă moșii cete de luptători care să le apere averile și cu care, la chemarea domnitorului și dacă voiau și ei, participau la războaie/lupte din când în când, dar pentru acest gest cereau moșii și scutiri de dări pentru ei de la domn, că nimic nu era pe

degeaba. În plus, când sorții luptelor sau interesele boierilor difereau de cele ale domnitorilor, armata boierilor schimba macazul. Istoria noastră e plină de astfel de exemple. Așa înțelegeau și înțeleg boierii de ieri și de azi, să ajute domnia. Mai mult, uneori boierii se luptau între ei pentru susținerea câte unui domnitor impus de alții. Așa se explică de ce unii domnitori, sătui de trădările boierilor, își angajau mercenari care e adevărat îi apărau atâta cât erau plătiți, dar fără prea mare tragere de inimă că doar asta le era meseria.

Mercenarii de azi, cei instalați în „castrele” menționate mai sus, cei cu articolul 5 pe ecuson, deși plătiți cât au cerut, nu vor participa la apărarea nici a domnitorului nici a țării, pentru că rolul lor nu este să ne apere, ci să înlocuiască sau micșoreze armata națională sub falsa promisiune sau impresie că ne apăra ei. Scopul acestor castre este să aburească și să ducă la concluzia deja formată, că țara nu mai are nevoie de armată, că oricum nu face nimic, nici măcar nu mai culege porumb (e drept, nu mai are ce), deci ce pretenții mai au și militariiăștia? Așa văd boierii lucrurile, asta au urmărit și urmăresc, să slăbească orice putere națională care le-ar putea încurca afacerile sau pune în pericol moșiile, averile, scaunele.

Conform Constituției (de care între noi fie spus, numai cine nu vrea nu își bate joc, ultima decizie a CCR pe OUG 59 este dovada supremă), „Armata este subordonată exclusiv voinței poporului pentru garantarea suveranității, a independenței și a unității statului, a integrității teritoriale a țării și a democrației constituționale”.

Grija și teama cea mai mare a căftăniților este ca nu cumva amărăților de „iobagi” sau chiar militarilor, să li se năzare să își ia rolul în serios, să realizeze că de fapt ei apăra acum interesele și independența boierilor, suveranitatea și unitatea corupților, integritatea moșiilor lor, „democrația euro-atlantică” străină de năzuințele oamenilor, adică cu totul și cu totul altceva decât scrie în art. 118 din Constituție. Scopul căftăniților este diferit de cel al „prostimii” și așa s-a făcut și se face că pe noi, marile războaie și „revoluții” ne-au prins mereu în fundul gol, iar la cât de

aprig se urmărește de către divăniții de azi distrugerea sistemului de apărare, dotarea, înzestrarea, instruirea, încadrarea și traiul militarilor, armatei, un viitor război global ne va găsi în pielea goală în ploaie. Asta se urmărește și din afară și din interior, pentru că cei din afară îi conduc pe cei din interior care le-au vândut resursele țării pentru a-și spori ei averile. Vechile și noile imperii își ascut colții și se vor bate din nou pentru ceea ce a mai rămas neluat din vechea Dacie, chiar dacă acum pare că unele ne sunt aliante. Alianțele țin cât coincid interesele.

Și cum pentru a își spori averile e nevoie de bani, boierii caută mereu noi surse. Fabrică de bani nu au ei, nici România nu are, tipărirea banilor românești nu se face și nici nu se decide în țară, alții sunt cei care stabilesc nevoile și necesarul pe care îl merită românii atât militar cât și social, financiar, economic. Asta înseamnă suveranitate și independență. Pe lângă împrumuturile la băncile care se știe cine le deține, pe lângă nerambursabilele primite tot din cotizațiile noastre, boierii au nevoie de bani obținuți prin „forțe proprii” care vin din taxe, impozite, amenzi, și alte impunerii. De unde să ia boierii acești bani, dacă ouvrierii au plecat peste hotare, țara e plină de copii abandonați, handicapați fizic și psihic, pensionari cu pensii de mizerie, analfabeți gramatical și funcțional? E adevărat, ar mai fi și multinaționalele, dar cum să îi taxezi sau impozitezi pe mării retaileri, căci dacă le iei bani lor, îți tai din propria șpagă. E adevărat, ar mai fi economia neagră, subterană, a marilor și micilor mafioți dar cum să lovească în ei, că doar ei le-au dat bani cu camătă să își plătească locurile pe listele de aleși și de pe urma lor trăiesc și și-au făcut averi și aleșii și polițiștii și magistrații și micii milițieni de cartier și slujbașii mărunți din instituțiile statului că doarăștia dau șpagi pentru diferite servicii sau închideri de ochi,ăștia mituiesc și poliția și procurorii și judecătorii să scape cu fața curată după un condus fără permis, un accident cu sau fără victime, după conducere sub influența alcoolului sau drogurilor, ei le procură și lor fie direct, fie prin confiscări programate dar nedecarate, iarba și prafurile necesare traiului co-

conilor. Vrea cineva să dispară corupția și corupții? Păi dacă nu ar mai fi doctori corupți, noi la cine mai apelăm în caz de urgență? Dacă nu mai sunt profesori corupți, noi cum mai trecem clasa, cum mai ajungem profesori, doctori, cum mai obținem diplome? Nu, corupția și corupții sunt intangibili, clanurile mafioate și afacerile lor nu pot fi atinse, asta ar însemna disoluția statului paralel sau tangent.

Și atunci de unde să ia boierii bani? De la militari, de la armată, de la pensionarii militari, singura categorie de slujbași care nu își permite să blocheze anul universitar, instanțele, penitenciarele, spitalele, etc etc. Cum să blochezi apărarea țării? Așa ceva pot face doar guvernele, Parlamentul, C.S.A.T.-ul, prin măsurile luate de 35 de ani încoace, pas cu pas, în așa fel încât să nu se prindă nimeni ce urmăresc, prin legile pe care le dau, prin bațjocirea continuă a profesiei de militar.

Ultimele legi date de boieri privind pensiile speciale și pensiile contributive nu fac altceva decât să continue politica de sugrumare a sistemului național de apărare, prin lovirea în pensiile militarilor. Cine va mai alege profesia de militar dacă vede că de 15 ani încoace pensiile militarilor au fost nu doar blocate și neactualizate ci mai sunt și suprataxate în timp ce ale - să zicem magistraților - nu numai că scapă dar sunt și mărite permanent ajungând la sume astronomice. Urmăriți ca probă, care va fi bugetul ministerului public destinat salariilor și care vor fi cheltuielile cu pensiile magistraților pe anul 2024 și veți rămâne interziși. Vor fi creșteri de 25% cel puțin pentru fiecare magistrat activ sau la pensie.

- continuare în pagina a 4 a -

Armata, pensionarii militari și „prietenii” lor...

-urnare din pagina a 3 -

Revenind iar la bărbierirea pensiilor militarilor, iată ce îi așteaptă pe militari: Prin art. 101 legea 282/2023, a fost introdusă impozitarea progresivă a pensiilor ce depășesc suma de 4000 lei, dar numai pentru partea necontributivă a pensiilor. Din câte se știe-bănuiesc- de către toți militarii, singurele pensii care sunt considerate a fi în totalitate necontributive, sunt pensiile militarilor. Ca atare singura categorie de pensionari ale căror pensii vor fi suprataxate în totalitate la suma ce depășește 4000 lei sunt militarii. Până acum au tot fost discuții și s-a demonstrat că și militarii au contribuit totuși la fondul de pensii și anume la fondul care le plătea pensiile, recte Bugetul de Stat. De acolo își primesc pensiile, acolo contribuie, deci un lucru normal. Unii militari în ultimul timp vehiculează ideea trecerii pe sistemul contributiv, deși din 2011 după apariția legii 263 au protestat până în 2015 la apariția legii 223 că vor pensii

militare calculate altfel. În ultimul an tot mai mulți cred/au impresia că trecerea la sistemul contributiv i-ar avantaja. Ceva real există aici dacă privim evoluția (de fapt involuția) pensiilor militare în ultimii 9 ani și evoluția celor civile. Ar mai exista un avantaj dat de faptul că odată intrate în „hora cea mare” boierii nu ar mai putea lovi în pensiile militarilor pentru că ar lovi în toate și ar avea probleme cu alte categorii. Și aici se opresc avantajele. Iar această trecere ar fi fost convenabilă pe vechea lege 263. Acuma jocul s-a terminat pentru că a apărut o altă lege a pensiilor civile.

Pentru a lua militarilor nu doar cheful ci și dreptul e mai solicita sau pretinde pensii calculate pe contributivitate, cineva, un mare șmecher, care a mai lovit în pensiile militarilor și când s-a discutat PLX 199 când a înlocuit varianta Leș cu varianta M.A.p.N./M.A.I., mă refer la mister Solomon, președinte al Comisiei pentru Muncă a Camerei Deputaților, a introdus pe șest, așa cum obișnuiește, la ultima dezbatere al Legii 282, câteva cuvinte care au luat militarilor

dreptul de a mai solicita pensii calculate pe contributivitate.

Despre ce e vorba? În proiectul inițial, așa cum a trecut prin Senat și Comisia până la comisia domnului Solomon, la articolul 3 punctul „Q vorbea despre stagiul de cotizare, pe care îl definea astfel: stagiul de cotizare – perioada de timp constituită din stagiul de cotizare contributiv, precum și perioadele asimilate și perioadele necontributive recunoscute ca stagii de cotizare, conform legii”. La punctul „r” al aceluiași articol este dată și definiția „stagiului de cotizare contributiv” care este „perioada de timp pentru care s-au datorat contribuții de asigurări sociale la sistemul public de pensii, precum și cea pentru care asigurarea cu contract de asigurare socială au datorat și plătit contribuții de asigurări sociale la sistemul public de pensii;”

Dacă intrăm pe site-ul Camerei deputaților, la lucrările Comisiei pentru Muncă, vom constata niște modificări introduse pe ultima sută de domnul Solomon, și anume exact pe noțiunea de stagiul de cotizare, unde a introdus domnia sa și cuvântul „contributiv” ca să nu

mai existe niciun dubiu. La literale „s” și „ș” ale aceluiași articol, în varianta votată de Senat se vorbește despre „stagiul complet de cotizare” și „stagiul minim de cotizare” iar după trecerea prin mâna domnului Solomon aceste definiții se refereau la „stagiul complet de cotizare contributiv” și „stagiul minim de cotizare contributiv” modificări care înlătură orice încercare de a mai emite pretenții de calcul contributiv a celor care nu au cotizat la casa națională de pensii, prin prisma art 3(r).

Așadar prin introducerea termenului contributiv la definiția stagiului de cotizare, militarii au fost excluși din categoria celor care pot solicita calculul contributiv, pentru că nu au contribuit la sistemul public de pensii. Ar mai fi putut fi invocată perioada 2011-2015 cât militarii au avut pensii calculate pe legea 263, dar cade și această variantă, pentru că stagiul minim de cotizare este de 15 ani, iar stagiul complet de 25 de ani și niciun militar nu a cotizat la sistemul public de pensii minim 15 ani.

Concluzie: Dragi militari, uitați de contributivitate, nu

vă mai faceți calcule și calculele, uitați orice speranță de mărire a pensiilor, citiți primul articol din jalonul 215 din PNRR și dormiți în continuare.

Pe lângă Solomon, ca să nu fie singur, printre boierii prieteni „personal” ai pensiilor militare au mai fost și mai sunt Gheorghe fost la Finanțe, Lov, care dacă nu a fost nașa O.U.G. 59 a fost măcar mama soacră, Oprea care subsemnat la trecerea militarilor pe legea 263, a fabricat O.U.G. 57 și a instituit înghețarea pensiilor militare prin Legea 241/2013 dând cu o mână și luând cu două, mister Vasilcoiu de la Ministerul Muncii, omul Olguței, care a contribuit din plin la OUG 59 și a băgat bățul prin gard la introducerea pensiilor militare în P.N.R.R. și grupul parlamentar U.S.R. de azi, fără excepție. Aceștia au fost cap de coardă. Ceiații au participat „fără număr”.

Închei deocamdată aici, voi continua cu prietenii kaki ai pensiilor militare.

Vântul schimbării regimului „neoiobăgiei” post-decembriste!

Ionuț
Tene

După 33 de ani de la lovitură de stat militară, țara noastră se află într-o criză profundă: politică, economică, socială și, mai ales, morală. Cei care au stat în spatele schimbării militare din decembrie 1989 reprezintă casta politico-militaro-polițienească, care a pus bazele regimului pensiilor speciale, care stăpânește România cu o mână de fier, cu ajutorul sistemului juridic și subordonând țara companiilor, ambasadelor și capitalelor străine, suzerane de la Bruxelles până la Washington, Berlin sau Paris. Acest sistem politic de 33 ani a îndatorat țara cu peste 160 miliarde de euro și prin crearea unui sistem ermetic controlat de clica politico-economică și a serviciilor secrete, ce a înăbușit orice inițiativă individuală, liberă sau singulară românească venită dinspre popor, fapt ce a dus la emigrarea a peste 6 milioane de români în Diaspora. Rezultatul a dus la o criză economică și social-politică, precum și la o reală și periculoasă stingere demografică a României în următorii 30 de ani, conform statisticilor oficiale. Guvernații, indiferent de partidele la putere, s-au subordonat intereselor străine și castei pensiilor speciale, care au găsit soluția salvării demografice prin importul mâinii de lucru ieftine cu muncitori asiatici.

Până acum 140 de mii de muncitori străini au venit în țară, încălcând astfel art. 3 din Constituția României, care interzice colonizarea de popoare

străine pe teritoriul României. În țara noastră s-a ajuns să o ducă bine doar politicienii din sistemul politic corupt, pensionarii speciali și slugile fidele intereselor puterilor suzerane, în schimb marea masă de români se sufocă economic, trăind de pe o zi pe alta sau pur și simplu emigrează în vest. Fug ca să scape de un regim în care nu ai șanse de dezvoltare și libertate dacă nu ești din sistem. Ceea ce se întâmplă în prezent, la 33 de ani de la așa-zisa revoluție se aseamănă cu criza profundă, sistemică, care a dus la răscoala din 1907, când și atunci o castă politico-economică suprapusă descrisă genial de Mihai Eminescu controla și exploata țara ca pe vremea iobăgiei.

Celebrul eseu-studiu „Neoiobăgia” din 1911 al lui Constantin Dobrogeanu Gherea este perfect actual. Și atunci ca și acum în problema economică rânduieșii erau în favoarea castei subțire, care conducea țara și înăbușea libertatea prin restricții și reglementări ca în prezent. Românii, majoritatea țărani, erau exploatați ca în evul mediu, fiind un fel de neoiobagi supuși intereselor celor puțini care conduceau țara în interes personal și pentru puterile suzerane străine. Dobrogeanu-Gherea a numit-o „neoiobăgie”. Citez din cuvântul înainte al studiului din 1911 ca să înțelegem mecanismul: „Când după 1907 chestia țărănească a fost pusă din nou pe tapet — în mod atât de tragic și sinistru —, mai tot ce gândește în clasele noastre culte s-a pus în căutarea unei soluții a chestiei. De aici au urmat foarte multe soluții, dar afară de unele excepții, care

nici ele nu reprezintă o vedere destul de clară, soluția tot negăsită a rămas. Bineînțeles, n-am în vedere pe acei oameni de stat eminentemente practici care, după sistemul cunoscut, caută să împace capra cu varza, să dea ceva țăranului fără să ia de undeva și deci să lase lucrurile tot cum au fost, având aerul totuși că au făcut ceva. Vorbesc de oamenii de bună-voință și de bunăcredință, care au priceput că, așa cum mergem, mergem spre dezastru și deci era abilităților eclectic-oportuniste trebuie să ia sfârșit”.

La fel este și astăzi, singurii beneficiari ai sistemului sunt pensionarii speciali care cumulează lucru la stat și pensia specială și politicienii cu care în colaborare conduc România. Pensiile speciale ale celor 10 la sută dintre numărul pensionarilor consumă 80 la sută din bugetul de stat al celor 90 la sută dintre pensionarii care primesc indemnizații de mizerie, adică restul de 20 la sută. În România cresc de la lună la lună doar numărul pensionarilor speciali și cuantumul pensiilor speciale, precum și salariile politicienilor și parlamentarilor, care prin lege au devenit și ei pensionabili speciali. În rest, economia scade, populația țării se împuținează, pensiilor celor mulți se micșorează. Românii, în schimb, trebuie să lucreze pe salarii mici pentru pensii mizere până la 67 de ani, ca să mențină sistemul regimului politico-economic și militar al privilegiatilor, cei foarte puțini și bogați care conduc țara discreționar. Cei care și-au dat seamă că nu au nicio șansă în acest sistem de caste în stil indian sau napoletan au emigrat masiv în Diaspora. România

se îndreaptă astfel cu viteză spre un dezastru economic, demografic și politic, care completează prăbușirea morală. Orice reformă care se face în ultimii ani este doar împotriva poporului muncitor de rând și a celor care nu sunt în sistemul de conducere. Orice reducere de personal sau de funcții atinge doar pe cei care muncesc, nu pe beneficiarii sistemului: pensionarii speciali și politicienii. Legile sunt făcute de ei doar pentru ei cei foarte puțini și cu acces la putere și resurse și pentru cumulul de funcții. De altfel, odată la patru ani sistemul regimului militarizat al pensiilor speciale se reinventează și creează mișcări politice milenariste sau mesianice (pseudo-populiste) pentru a mai trece cu bine ciclul electoral și a impune apoi doar propriile interese egoiste. În realitatea crudă, România se stinge la propriu demografic, economic sau moral și se pune sub semnul întrebării chiar existența statului român. Ca în 1907 situația nu mai poate continua fără o explozie politico-socială. Libertatea a fost înăbușită de corupția unei caste transpartinice aflate permanent la putere după 1990. Un vânt al schimbării se simte în aer, pentru că altfel România și românii vor dispărea. Datoriile uriașe făcute de guvern și politicienii în favoarea clientelei regimului special nu mai poate continua la nesfârșit. Plata datoriilor și dobânzilor financiare și morale se apropie. Dacă nu se schimbă real clasa politică și nu se introduc adevărate reforme în interesul poporului român țara noastră poate dispărea sub tăvălugul emigrației și imigrației sub privirile condescendente al Bruxellului și a prietenilor

supuși de la vest ai țarului roșu de la est. Desființarea sistemului „neoiobăgiei”, în care sunt ținuți românii este o obligație morală pentru salvarea țării și a poporului român de la pericolul dispariției. 1907 se apropie inevitabil dacă nu se intervine cu pragmatism și rațiune, iar o grupare suveranistă nu va prelua puterea ca să se realizeze reforme adevărate, interzicând politica suzeranității față de marile puteri și companiile străine și care să desființeze clasa politică oligarhică a sistemului pensiilor speciale. Dacă nu se vor realiza reformele necesare, beneficiarii regimului de putere corupt nu va avea de unde să-și încaseze dividendele după ce datoria externă și publică a ajuns la nivelul în care românii majoritari au devenit iobagi pe plantație străină și nu se mai poate asigura astfel susținerea financiară a actualului sistem politico-economic eşuat moral. România a ajuns în al 13-lea ceas. Dacă nu se implementează reforme profunde democratice și de echilibrare a resurselor, veniturilor și responsabilităților corelate cu o economie națională și o politică suverană, România va dispărea. Dobrogeanu Gherea cu celebrul studiu „Neoiobăgia” e foarte actual, iar „1907” foarte aproape.

Neisprăviții gropari ai propriei istorii: asistând la agresarea agroindustrială finală a României...

Cezar Adonis
Mihalache

Ar fi nu, doar obligatoriu din perspectivă legislativ-constituțională, și etico-moral față de mediul de afaceri autohton din România, ci esențial pentru asigurarea măcar a unui colac de supraviețuire în împresurarea în care am fost împinși aproape spreucidere... În ucrainizarea agro-industrială a țării... În acest proces de ucrainizare a rutelor, depozitelor, terenurilor, fabricilor, piețelor noastre de desfacere... Și nu doar cele „ale României”, din zona europeană, ci și a celor interne... Pentru că primele au fost deja pierdute... Iar cele interne, sunt sufocate, colapsate, mărunțite, gata de predare în capitularea politico-securistică a țării... Iar asaltarea economiei noastre de către o adevărată armadă agroindustrială, masivă în raport cu tot ceea ce s-a întâmplat, pe piața economică a țării, în peste trei decenii, de la intrări, acaparări, vânzări la mezări de interese, ar trebui să fie pe ordinea, nu „de zi”, ci de lucru, a CSAT -ului... Cu analize legate de posibilele consecințe asupra securității

agroindustriale a țării, cu studii și predicții legate de efectele asupra mediului de afaceri. Un mediu vital economiei noastre postdecebriste, predictibil a ajunge acum în sfera aceluși „așa cum îl știam”... Un mediu de afaceri care nu are timp de analize și semnale de alarmă, fiind el însuși în pragul sufocării din cauza noilor norme și dări, a deciziilor de autodizolvare și desființare în urma greutății aplicării unui proces de facturare (electronică) abuziv controlată și stocată în servele statului... Cu suspiciuni legate de controlul pieței cu mult dincolo de simplele „mercuriale”, dar și posibilitatea accesării de către stat a unei imense baze de date cu producători, oferte, prețuri, tarife, comisioane, practic, crearea unei noi baze „de lucru” pentru „băieții deștepți”, speculatori a orice...

Deschiderea de către un hipermarket ucrainean (având, la nici o jumătate de an de la constituirea ca firmă în România, șapte magazine, suspect ca evoluție în condițiile în care un „sri” românesc nu obține nici măcar toate autorizațiile necesare într-un interval atât de scurt!) a nu mai puțin de 70 de filiale în întreaga țară, în cursul anului viitor, constituie o acțiune

clară de agresiune, confiscare și eliminare a vechilor rute, piețe de desfacere și firme, până la punctul aceluși „nimic nu va mai fi ca înainte”. Și este o acțiune ce ar trebui analizată în CSAT nu doar la nivelul efectelor asupra mediului de afaceri din România, ci pornind chiar „de la sursa” de finanțare a acestei acțiuni de acaparare... Meticulos pregătită... Pentru că prima întrebare este de unde are o economie în război bani pentru a finanța o asemenea intruziune pe model chinezesc a unei alte economii? Că sunt banii dați de UE nu este un răspuns suficient... Pentru că nu pentru asta este ajutată Ucraina. Apoi, prezența la o asemenea dimensiune logistică prin hipermarketuri, nu simple magazine de colț, ridică problema gradului de monopol pe care îl va avea acest lanț într-o singură țară... Și apar și problemele „a la long”, legate de inserțiile de mărfuri pe piața noastră prin aceste hipermarketuri ce vor deveni adevărate „huburi” pentru aprovizionarea cu produse, apoi falimentarea mai micilor depozitari și mai micilor magazine de desfacere... Plus problema calității mărfurilor ce vor intra prin aceste hipermarketuri, practic porți de acaparare a

piețelor de desfacere, a rutelor, mărfurilor...

Sigur, ar fi de analizat în CSAT dacă nu ar fi la fel de rezonabil să credem că, de fapt, acest plan de agresiune agroindustrială a țării a trecut deja pe acolo!... Că au fost bife, ca măsuri de aplicare „colaterale”, acțiuni și termene care să faciliteze procesul de invadare a pieței românești, prin măsuri „tangențiale”, dar strângând până la sufocare mediul nostru de afaceri. Împovărat programat cu taxe și impozite, asaltat cu noi norme aberante, de la gestiunea facturării electronice prin sistemele statului până la metodologiile stufoase de reciclare a ambalajelor, ori normele-inventar de declarare și predare a anumitor cantități de deșeuri (ambalaje) și multe alte lucruri menite nu doar să dea de lucru patronilor români, ci să le dea de lucru până la sufocarea în atâtea dosare și probleme special concepute pentru a nu mai ieși din ele... Pentru că asaltarea, agresarea, supunerea și schimbarea capitalului autohton al mediului de afaceri, pentru a deveni doar unul „din România”, este o politică strategică... Strategic plantată ca o altă sămânță otrăvită în trupul deja ostenit al economiei românești...

CSAT ar fi trebuit să ceară puncte de vedere de la serviciile noastre secrete, pe linia efectelor economice asupra țării, de la camerele de comerț, de la reprezentanții mediului de afaceri, de la analiștii cu adevărat independenți în realizarea prognozelor legate de inserția unor asemenea paradigme de hăcuire... Dar CSAT -ul este, la rândul-i, aidoma altor sinecuri de stat, orice altceva dar nu apărător al intereselor naționale... Un viespar, și nu doar ucrainean, de decimare a orice s-a făcut prin trudă în această țară... Iar noi doar ridicăm din umeri... Deși suntem pe cornișa de remember al unui act de curaj izvorât din mult mai puține poveri puse nouă acum trei decenii... Dar am uitat... Nici măcar nu am iertat, pentru că nu poți ierta ceea ce ai uitat, ai trădat, ai lăsat de izbeliște unor animale politice viețuind pe spatele tău îndoit, dar nu doar de poveri, pentru că multe putem noi duce, ci din lașitate, nepăsare și o mare aplecare spre a fi groparii propriei istorii...

Bilanțul unei repetiții...

Petre
Jipa

Acum un an am făcut bilanțul anului 2022, spuneam: „Dar ce s-a întâmplat în acest an rotund 2022...? În primul rând schimbarea paradigmei politice interne în relația stat-cetățean-democrație, dar și a paradigmei politice internaționale. Orice paradigmă (conform definiției) poate fi schimbată atunci când apar anomalii și disfuncționalități ce nu se pot rezolva în cadrul lor. Avem deci un bi(-)lanț altoit cu lupta despre război. Despre pace nu avem nici măcar dreptul să vorbim. Prin arogarea dreptului ai toate șansele să fii lovit cu stângul, așa cum orice literă din drept are balanța aplecată pe stânga. În epoca noastră, cea inițiată după al doilea Război Mondial, unde statul nu a fost doar furnizor de servicii destinate maselor de cetățeni, și nici simplu corector al dezechilibrelor de pe piețe la nivel macroeconomic, el a avut monopolul asupra relațiilor internaționale și reprezentării externe a unei națiuni. Din acest motiv intrarea în spațiul Schengen a noastră a fost doar eșecul

reprezentării externe a statului, iar noi am învățat că statul la coadă prin vămi, rămâne un argument de „aurescu” al succesului, prin ghinion. Culmea este că „ghinionul” continuă să facă victime colaterale fără „aureola” unui trabuc fumegând.

Dar ce s-a mai întâmplat între timp? Vorba marelui poet Nichita Stănescu: „Domnule poet, doar timpul s-a întâmplat între timp”. În rest nimic, mici confuzii baleate de războaie și mulți morți. Anul 2023 a fost un an de schimbări semnificative în peisajul politic global. De la evenimente geopolitice de amploare până la transformări sociale profunde, am fost martorii unor evoluții remarcabile care au modelat atmosfera politică a acestei perioade.

Dezvoltare: Politica globală a anului 2023 a fost marcată de o serie de evenimente importante care au generat tensiuni și incertitudine. Un astfel de aspect a fost polarizarea politică și creșterea extremismului. Într-o lume caracterizată de diferențe sociale și economice, divergențe politice și culturale s-au adâncit, generând tensiuni și dezbateri aprinse. Aceasta a dus la

fragmentarea societăților și la o scădere a dialogului constructiv. De asemenea, anul 2023 a fost marcat de schimbări majore în sfera relațiilor internaționale. Relațiile dintre statele lumii au suferit transformări dramatice, oamenii și guvernele fiind descoperite provocări (uneori fictive) precum schimbările climatice, migrația și amenințările la adresa securității cibernetice. Cooperarea internațională a suferit, pe alocuri, din cauza creșterii sentimentelor naționaliste și protecționiste. Aceasta a generat tensiuni și a slăbit instituțiile de guvernare globală, provocând o incertitudine generală în ceea ce privește direcția pe care o va lua comunitatea internațională în viitor.

Pe de altă parte, anul 2023 a fost, de asemenea, un an în care s-au înregistrat „progrese” uneori regrese semnificative în combaterea inegalităților și promovarea drepturilor omului. Mișcările sociale și activismul politic au luat amploare, conștientizând și mobilizând opinia publică asupra problemelor cheie ale societății. Drepturile femeilor, inclusiv drepturile reproductive, au fost în centrul

atenției, iar progresele sau regresele au fost realizate în lupta împotriva discriminării de gen. De asemenea, s-au înregistrat realizări în combaterea sărăciei extreme și promovarea educației ca instrument de dezvoltare socială.

Concluzie: În ansamblu, anul 2023 a fost un an complex și plin de transformări în arena politică globală. Polarizarea politică și creșterea extremismului au adâncit diferențele la nivelul societății, provocând tensiuni și slăbind unitatea și coeziunea. În același timp, schimbările geopolitice și naționalismul au adus cu sine un grad de incertitudine cu privire la direcția și natura relațiilor internaționale. Cu toate acestea, progrese notabile în promovarea drepturilor omului și combaterea inegalităților au generat speranță și inspirație în societatea globală. Mișcările sociale și activismul politic au demonstrat puterea opiniei publice în schimbarea cursului evenimentelor și în prioritizarea problemelor sociale.

Prin urmare, în lumina bilanțului politic al anului 2023, este important ca liderii politici și societatea în

ansamblu să conștientizeze importanța dialogului pașnic și a colaborării internaționale pentru a aborda provocările comune. Numai prin consolidarea valorilor comune și angajamentul față de principiile democratice se poate construi o lume mai justă și echitabilă pentru toți locuitorii săi. În principiu datorită acestei lumi „juste” magnații lumii își construiesc buncăre costisitoare pe mii de kilometri pătrați pentru a se ascunde în caz de cataclism nuclear sau în caz de revolte populare care nu mai pot fi oprite de „câinii” de pază ai democrației. În fiecare an se mai „modelează” ceva, dar în fiecare an omul simplu rămâne cu speranța că lumea se îndreaptă pe un drum bun. Un banc mi se pare relevant pentru a înțelege pe plan intern ce se întâmplă: „Tată, ce trebuie să vând, pentru a-mi cumpăra... mașini iahturi, vile cu piscină?”... „Patria, fiule, patria!”...

Dar să fie pace și să fim sănătoși!